

[Thestrup.]

dringsforslag under nr. 1-390; af de uden for tillægsbetænkningen stillede ændringsforslag til tredje behandling vil vi stemme for forslagene under nr. 4 og nr. 10, medens vi vil afholde os fra at stemme vedrørende de øvrige, og vi vil ligeledes afholde os fra at stemme vedrørende de af hr. Niels Westerby m. fl. stillede ændringsforslag.

Når finansudvalget denne gang er nået til at afgive en enstemmig betænkning, så er det ikke, fordi vi er enige om, hvilken finanspolitik der bør føres. Mit parti går stadig ind for den opfattelse, som hr. Jørgen Jensen ved debatten om 3 års budgetterne gik ind for: at man bør tilstræbe, at forholdet mellem statens og erhvervslivets brug af de tilstedeværende midler ikke bliver forrykket til ugunst for erhvervslivet. Vi erkender naturligvis, at denne regel som alle andre regler må tages cum grano salis, og det er derfor ikke vanskeligt for os at slutte os til det, der indleder finansudvalgets bemærkninger, idet det jo er udtryk for betænkningerne ved, at statens udgifter stiger så stærkt i forhold til bruttonationalproduktet.

Nu er det jo således, at vi alle er enige om i den kommende tid at fortsætte med investeringerne fra statens side i trafik, i undervisning og uddannelse og også i sociale forbedringer af forskellig art. Hertil kommer, at vi efter de i går vedtagne love jo får et skattesystem, der i helt anderledes grad end tidligere giver regeringen muligheder for øget skatteindkrævning f. eks. ved at forøge udskrivningsprocenten af den faste skala, der bliver på kildeskatten. Hvis statens udgifter på en række områder stiger og man ikke søger at indskrænke dem på andre, så må det forudses, at alle, både små indtægter, mellemindtægter og store indtægter, kommer til at betale mere i skat end nu. Derfor mener vi, det er særlig nødvendigt, at vi finder områder, hvor der virkelig kan spares.

Når finansudvalget tidligere har søgt at spare på statsudgifterne, har det som regel været ved at pege på enkelte specielle udgifter, f. eks. på en eller anden stilling, der forekom os unødvendig, på bidrag til et specielt formål, som vi mente vi kunne undvære. Denne gang er vi gået en anden vej,

vi holder os til de generelle linjer. Grunden hertil er dels, at vi jo gennem spareudvalg og ved det daglige arbejde i finansudvalget har nået og som regel når det meste af, hvad vi kan på dette område — her må man jo erindre, at vi ikke kan gribe ind over for de lovbestemte udgifter — dels, at de store ændringer, som vort samfund er inde i, og som bevirker, at det, der tidligere var samfundsmæssigt vigtigt, i dag kun spiller en mindre rolle, vel må opfordre os til snarere at søge statens udgifter indskrænket ved systematisk rationalisering end ved at gå imod specielle udgifter. — det, man måske kan betegne som den gammeldags sparsommelighed på statsbudgettet. Jeg tror, at når vi i finansudvalget er blevet enige om betænkningen, så ligger det netop i, at vi er enige om dette synspunkt. Og det område, vi først og fremmest har hæftet os ved, er statens lønudgifter; disse udgifter udgør jo den største del af statens udgifter, og det er derfor naturligt, at vi først har hæftet os ved disse.

Må jeg sige som indledning til mine bemærkninger herom, at vi ønsker ikke at afskedige folk eller ændre deres stillinger således, at deres forhold bliver dårligere, tværtimod, gennem mange års samarbejde med kontorpersonale med mere eller mindre kvalificeret uddannelse er det blevet min erfaring, at intet i den grad fremmer arbejdet som tilfredshed på arbejdspladsen og interesse for arbejdet. Vi er imidlertid i dag i en situation, hvor vi mange steder ikke kan få de folk, vi skal bruge, og derfor er det naturligt, at vi prøver at finde ud af, hvor de folk, vi har til rådighed, gør mest gavn.

Vi har fra finansudvalgets side gentagne gange søgt at begrænse nyansættelser på områder, hvor vi mente, at der i og for sig var det fornødne antal ansatte. På nogle områder har folketinget jo gennem lønningsrådet og gennem finansudvalget kontrol med nyansættelserne, men på andre har vi det ikke. På de områder, hvor vi har kontrol, har vi imidlertid fra ministrenes side ofte mødt modstand, når vi gik imod en ansættelse. Jeg er klar over, at denne modstand ofte mere lå hos lokale chefer end egentlig hos den pågældende minister, men efter min opfattelse har der fra de forskellige ministres side været vist for lidt fasthed over for så-